

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.502 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 november 2008 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Een minderjarige nicht van verzoeker is op 29 september 2007 België binnengekomen in het bezit van een Spaans paspoort en werd door verzoeker opgevangen. Volgens de verklaringen van de nicht van verzoeker hebben haar ouders de Angolese nationaliteit en verblijft haar vader momenteel in Angola en haar moeder in Spanje.

1.2. Op 9 oktober 2007 werd de nicht van verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 28 december 2007.

1.3. Op 2 februari 2008 werd aan de nicht van verzoeker een attest van immatriculatie, geldig tot 31 oktober 2008, afgeleverd.

1.4. Op 26 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoeker op 6 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan (N.d.S.B.) (...) bevel gegeven aan de genaamde (M.E.G.F.) (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL :

Artikel 7 alinea 1,2° van de wet van 15.12.1980: Verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn. Al verstreken sinds 31.10.2008

Betrokkene kwam België op 29.09.2007 binnen met een Spaans paspoort en werd na afgifte van een aankomstverklaring, op 02.02.2008 in bezit gesteld van een Al geldig tot 31.10.2008.

Er dient te worden opgemerkt dat:

1. Uit het administratief dossier blijkt dat alvast de moeder, met Angolese nationaliteit, in Spanje woont en kennelijk nog de ouderlijke macht uitoefent. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de vader de ouderlijke macht zou zijn ontnomen.

2. In het administratief dossier steekt een document waaruit zou moeten blijken dat de moeder akkoord is met het verblijf van het kind in België bij een in België gedomicilieerd familielid (waarvan de verwantschap tot het kind niet is bewezen). De toestemming van de vader ontbreekt echter.

3. Nergens uit het dossier blijkt dat de (Spaanse) jeugdrechter het nodig achtte het kind te moeten plaatsen of toewijzen aan de respectievelijk ‘oom’. Het document waarin de moeder zich akkoord verklaart met het toevertrouwen van de zorg van haar kind aan de oom is niet voldoende om een verblijf toe te staan. Overeenkomstig art. 372 en art 388 BW is een minderjarige juridisch onbekwaam en afhankelijk. Een minderjarige moet dan ook door zijn ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan worden. In het belang van het kind dient het vergezeld te zijn en te verblijven bij zijn wettelijk vertegenwoordiger: ouder(s) of voogd. Het kind kan in eigen hoofde, bij afwezigheid van de wettelijk vertegenwoordiger, geen verblijf aanvragen.

De duurzame oplossing, in het belang van het kind, bestaat niet uit een verblijf in België met als doel onderwijs te volgen, maar uit een hereniging met de ouders.

Het Al met een geldigheidsduur tot 31.10.2008 werd onrechtmatig afgeleverd aangezien er in het dossier geen enkel document van de jeugdrechtbank of rechtbank van 1^e aanleg terug te vinden is waaruit blijkt dat het kind geplaatst werd of toegewezen is aan de persoon bij wie het verblijft. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voorsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 8, 12, 22 en 188 van de Grondwet en van de artikelen 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat, aangezien hij de Belgische nationaliteit heeft hem op basis van de Vreemdelingenwet niet kan opgelegd worden zich naar Spanje te begeven, dat het gezinsleven in een vrij gekozen woonplaats in België gegarandeerd wordt en dat de wet geen met de Grondwet strijdige bepalingen kan bevatten.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts tot gevolg heeft dat verzoeker de nodige schikkingen dient te treffen om zijn minderjarige nicht, die niet beschikt over een verblijfsrecht in België, terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is. Verzoeker wordt hierdoor geenszins verplicht om zich zelf naar Spanje te begeven, de *'terugbrenging'* kan zich immers beperken tot het organiseren van de terugreis van zijn nicht. Het gezinsleven in een vrij gekozen woonplaats van verzoeker komt door de bestreden beslissing dan ook niet in het gedrang.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van de artikelen 8, 12, 22 en 188 van de Grondwet en van de artikelen 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 17 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: het EG-verdrag), van de artikelen 1 a, 2.1, 2.2.c, 3.1, 5 en 7.1.c, van de richtlijn van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 6 en 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens stelt hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige

wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, gelet op de richtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan en kan zich derhalve niet nuttig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

4.2.3. Verzoeker poneert voorts dat het niet aan het bestuur toekomt te bepalen wat in het belang is van het kind, dat de minister geen beslissing kan nemen die niet is gestoeld op de Vreemdelingenwet en dat er geen beslissing dient te zijn van de rechtbank van eerste aanleg of van de jeugdrechtbank waaruit zou moeten blijken dat zijn minderjarige niet aan hem wordt toevertrouwd, aangezien er hieromtrent geen discussie bestaat tussen de ouders van zijn nicht en deze vrij mogen beslissen in welk land hun kind onderwijs zal volgen.

Verzoeker weerlegt door zijn theoretische uiteenzetting evenwel de vaststelling niet dat zijn nicht langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat derhalve, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2°, van dezelfde wet de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het EG-verdrag of enige vorm van machtsoverschrijding kan uit verzoekers uiteenzetting niet afgeleid worden. Verzoeker blijft bovendien ook in gebreke aan te tonen welk belang hij heeft bij het tweede middel, nu hij de vordering in eigen naam en niet namens zijn minderjarige nicht instelde.

Het tweede middel, zo het al ontvankelijk zou zijn, is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.